

Over een anticycloon

Waar ik me wel eens over verbaas: hoe kan het dat één griepende collega in staat is de invloed van een heel peloton positivo's te neutraliseren, sterker nog, de werksfeer voor de hele groep negatief weet te beïnvloeden? Zo lees ik dat het aantal werknemers met de diagnose 'depressie' nog nooit zo hoog is geweest, terwijl ik van het omgekeerde – "Pieterse, o ja, die lijdt aan een hogedrukgebied" – nog nooit heb vernomen.

'k Kan niet zeggen dat het leven me altoos even uitbundig toelacht, maar vandaag ga ik gebukt onder een ernstige vorm van anticyclonaliteit.

De zon schijnt, het vlakke Utrechtse weideland is groengeelgroen. Rond de boerderijen bloeit de Japanse kers overdadig; decadente wellustige suikerspinnen in de decente Hollandse polder. De velden roesten van de in bloei komende grassen en zuring. Fluitenkruid kleurt de berm en roomwit.

Het afscheid van de collega die na jarenlang arbeiden het wat rustiger aan gaat doen is hoogst geanimeerd, de witte wijn doet zijn zegenrijke werk en nog voor de trein Amsterdam Amstel verlaat doe ik weg en beland ik in de jaren zeventig van de vorige eeuw: telexen ratelen, papierstroken met synop-bulletins worden afgescheurd en verdwijnen door klepperende klepjes naar de plotters aan de andere kant van het glas, roze ponsbanden kringelen rond in mijn halfslapende geest. Tot een "Goedenavond dames, heren ook, mag ik uw kaartjes even zien" me terugbrengt in de werkelijkheid.

Mijn blik dwaalt naar buiten waar de sloten bij Maarssen dampen onder de transparante avondhemel. Schapen blazen als straffe rokers hun warme adem in de snel kouder wordende lucht. De hele kudde lijkt verslaafd.

Een dag later.

Snelweg A-28 ter hoogte van Nunspeet.

Hollandse luchten zie ik voor me: fel blauwe stukken tussen hoogoprijzende buien. Prachtige slagschaduw en blinkend scherp licht. Voortsuizend over oeroude Veluwe bodem mediteer ik over 'geluk', geïnspireerd door Peter Gabriel en Kate Bush op de autoradio. Hun advies: Don't give up, maar geen haar op m'n hoofd dat aan opgeven denkt. Comfortabel gezeten in de warme auto zweef ik voort. De muziek pakt me en sleept me mee. Regen roffelt op de ruiten en een kilometer verder blikkert de zon. Ik drijf in subtropisch zwemwater, dobber voort in behaaglijkheid. Als het me te machtig wordt, zoek ik een parkeerplaats om mijn gevoelens te vereeuwigen (zei de gek, alsof woorden ooit kunnen tippen aan de werkelijkheid).

Kleuren.

Ze spatten me tegemoet.

Hardgroen de dennen, vlamvend geel de glooiende grashellingen, en het blauw

tussen de leigrijze buienwolken is van een transpartheid...
Hartverscheurend hemelsblauw, ja, dat is de juiste omschrijving.

Voorjaar dus.

Bilthoven, 25 mei 2001